

[Vagn Bro.]

højtærede kirkeminister, som vi ellers i så høj grad kan se hen til, er gået med til dette. Vi ser meget alvorligt på det, for lørdagen, det er jo lige midt imellem de to, som man måske nok tør kalde folkekirkens største mindedage, og det er altså her, man giver los. Derfor vil jeg gerne sige, at hvis vi på dette punkt kan nå til en overenskomst, vil det i hvert fald for mit vedkommende være medvirkende til, at jeg måske vil være villig til på andre punkter at forhandle.

Så er der spørgsmålet om begrænsningen af forbuddet mod offentlige forlystelser på helligdage til tiden fra kl. 6 til kl. 14. Der står i § 1, at der ikke på folkekirkens helligdage må foretages noget, hvorved gudstjenesten forstyrres. Nej, jeg går for øvrigt ud fra, at det må der heller ikke på andre dage, det er vist ret givet. Her må man så bruge en anden paragraf, formentlig en straffelovsparagraf; men ellers er der ikke meget indhold i dette. Jeg må dog sige, at det er ikke ret mange gange, det er sket i Danmark, at nogen har gjort forsøg på at forstyrre selve gudstjenesten. Derfor lægger vi mere vægt på, at det er selve gudstjenestetiden, det drejer sig om, det tidsrum, hvor der i alle Danmarks kirker holdes gudstjeneste. Hvem der vil gå i kirke, og hvem der ikke vil det, det er en sag for sig, men vi ønsker i Danmark, at der er fred på dette tidspunkt. Men hvis man virkelig lægger vægt på denne søndagsfred, så er det beklageligt, at forlystelserne må begynde kl. 14. I mange danske kirker, ikke mindst i landsbykirkerne, er der nemlig gudstjeneste fra kl. 14 til kl. 16 eller i hvert fald til kl. 15. Det er ud fra det synspunkt, at vi beklager, hvad der er sket, og vi mener, at vi i Danmark i en tid, hvor lægerne stiller krav om mentalhygiejne og om, at der skal være en vis fred, nok kan klare det med at begynde forlystelseslivet kl. 16. Ja, jeg skal på dette tidspunkt ikke gøre flere bemærkninger, blot lige omtale de tre ting, som den højtærede minister siger har dannet grundlaget for, at dette lovforslag er kommet.

Det første var altså, at loven ikke er ført à jour. Dette kan vi fuldt tiltræde. At bestemmelsen om det borgerlige arbejde går ud, det er i orden. Det andet punkt er, at den gamle sprogbrug er mindre klar. Det ved

jeg nu ikke rigtig, det kan man se på, som man vil. Vi kender mange gamle love fra dengang, der var meget store jurister til — ja, det er der selvfølgelig endnu, højtærede minister, men da der var et stort tal af store jurister til — og de var vel nok klarere, end lovene er nu. Endelig for det tredje er der hensynet til helligdagens fred. Ministeren siger, at han lægger afgørende vægt på, at bisperne for de flestes vedkommende er gået med. Der må jeg tillade mig at sige, når det i § 2, stk. 3, slås fast, at under særlige omstændigheder kan politiet gøre undtagelse fra reglerne i stk. 1 og 2, og ministeren føjer til, at det er aldeles nødvendigt at have en sådan bestemmelse, at så står vi med kun 4 dage om året, hvor der er fuldstændig fred, efter at vi har indskrænket søndagsfreden så meget, at forlystelserne allerede kan begynde hver søndag kl. 14, og da er jeg betænkelig ved, at der her bliver tale om en udhuling. Den kan vi i hvert fald for vort vedkommende ikke være med til.

Jeg vil håbe, at dette lovforslag, når det er færdigbehandlet, vil kunne samle flertallet i dette ting. Det er af stor betydning, at tinget kan være enigt, men jeg må tillade mig at sige, at der må ske afgørende ændringer, således at vi i dette land forstår, at arbejdet også på forlystelsesområdet sker på ugens 6 hverdage, medens søndagsfreden er afgørende.

Marie Antoinette von Lowzow: Fra mit partis side er vi villige til at medvirke til at tage en lov op til revision, når udviklingen medfører, at det af forskellige grunde, sproglige, kulturelle og praktiske, kan være hensigtsmæssigt at revidere. I hvor vid udstrækning sådanne grunde taler tilstrækkelig stærkt herfor i dette tilfælde, ja, det må naturligvis nøje belyses, og jeg ville tro, at det bliver nøje belyst i det udvalg, jeg går ud fra bliver nedsat.

Jeg er glad over at kunne konstatere den højtærede ministers udtalelse om, at det ikke er fundet rigtigt at søge realitetsændringer af større principiel rækkevidde gennemført, og at lovforslagets grundsynspunkter er helt på linje med den gamle lovs. Lovforslagets § 1 siger da også, at der må ikke på folkekirkens helligdage foretages noget, hvorved gudstjenesten forstyrres. Det angiver klart det grundsynspunkt, ud fra